

прозореча обаче маркира не битова, а екзистенциална позиция на лирическият Аз. (Колкото и да е странно, този дребен, но характерен детайл е спонтанно връщане към началото, към „Калиопа“: героинята *до прозореча* е също в постоянно очакване, но на събития, а не на безсъбитийността. *Завеската* от ранната Яворова поема е изречена в късния текст фатически: „завесата пред мен / да падне чакам аз.“ В този смисъл образът развива значения, близки до тези на *булото*, *воала*, *маската*, *облака*. У късния Яворов *гледането-през-прозореча* престава да бъде виждане, то е визиране и предварително узнаване на бъдещето. Съзерцанието *през/до прозореча* става акт, равностоен на пророчество. *Прозорецът* вече е *око*, обърнато към невидимото отвъдно, пронизващо *стените на кръгозора*. Поради това „В часа на синята мъгла“ е една от най-пластичните Яворови творби и същевременно една от най-символичните. Този текст приема (и би могъл неограничено да приеме) в себе си предметни детайли, придавайки им обаче екзистенциална дълбочина и философска осмисленост. Затова и последното превращение на Яворовия *прозорец* („при своите прозорци седнали без мощ“) не подлежи на буквален прочит. Всъщност, символичният кръг е извървян и затворен: началната му точка *пред вратата* и крайната *до прозореча* се сливат, а в тяхната слягост отзвучават присъщите на човешкото битие безнадеждие, трагизъм и абсурд.